

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2793/2021
24.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Сања Ристић, адвокат из ..., ради својине – брачне тековине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 209/2021 од 23.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 209/2021 од 23.02.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 209/2021 од 23.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 209/2021 од 23.02.2021. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 25/18 од 03.09.2020. године, којом је усвојен тужбени захтев и утврђено према туженом да је тужилца сувласник по основу стицања у браку у уделу од $\frac{1}{2}$ идеалне на двособном стану у ..., ближе описан тим ставом изреке, и да је тужени дужан да ово право призна тужили и да јој њен сувласнички део уступи у својину и државину. Обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 352.250,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана,

испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије цени Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао садржину тражене судске заштите, пресуде нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и садржину ревизије, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова, о основаности тужбеног захтева, засноване су на правилној примени одговарајућих одредаба материјалног права, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за утврђење сувласничког удела тужиле, применом члана 171. став 1. и члана 180. Породичног закона и члана 194. став 1. Закона о наслеђивању, уз дате чињеничне и правне разлоге на којима је заснована оцена о основаности постављеног захтева. У парницама ове врсте, примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Наводи ревизије који се односе на оцену доказа и утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, сходно одредби члана 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је оценио да нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. става 1. ЗПП и одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења поднета је 30.07.2015. године. Означена вредност предмета спора је износ од 1.590.000,00 динара, што по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 13.224,58 евра (1 евро=120,2307 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић